

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Sexta. An Natura creata individuetur per aliquid superadditum, & an illud
quid sit positivum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

venienti, ergo nequit habere rationem conveniendi. R. dist. ma. non potest esse ratio conveniendi & disconveniendi si eodem modo sumatur transeat ma. si diversimode sumatur nego ma. & distincta similiter mi. nego consequentiam. Individuatio, ergo in communi est ratio conveniendi, quia sic est confusa & inadæquate cognita, habetq; rationem communis, adæquate verò & clarè cognita est ratio differendi ut Petreitas & Pauleitas.

Inlatur; Nihil potest concipi sub conceptu sibi repugante, sed natura individuationis est ut sit una de se hæc numero, ergo non potest concipi veluti communis quomodocunq; concipiatur, quia revera concipitur conceptu repugante, quod implicat. R. concessa ma. dist. mi. Individuatio est de se hæc numero essentialitèr à parte rei & adæquate concepta concedo mi. inadæquate concepta nego mi. & consequentiam. Quia argumentum tantum probat individuationem non posse esse communem ut quid, eò modo, quò est natura humana, vel bovina, non verò quòd non possit esse communis ut modus, nec propterea concipietur sub modo repugante sibi, quia modus repugans sibi tantum est, quòd non possit concipi communis communitate per veram realitatem importatà, non verò per purum rationis conceptum.

Urgetur; Eadem ratione natura divina possit dicit universalis quòd tamen est inconveniens ergo, probatur assumptum, quia natura divina etiam poterit inadæquate concipi: ergo. R. negando sequelam disparitas est, quia habemus fundamentum ad concipiendam singularitatem sub ratione communi, quale non habemus in natura divina, aut quacunq; alia immultiplicabili, quia individualitates sunt plures à parte rei, & inter se habent aliquam similitudinem, seu convenientiam virtuales & fundamentalem in modo constituendi & distinguendi individua, quale non habet natura divina.

Replicatur; Si talis convenientia & similitudo in modo faciendi differre & constituendi sufficit debet admitti communitas à parte rei, sed talis non est conceptus per puram rationem, ergo: probatur sequela majoris, Ex reali similitudine Petri & Pauli in natura humana arguitur communitas realis naturæ, ergo etiam ex eo quòd Petreitas & Pauleitas sibi similes sint, debet admitti communitas realis. R. negando sequelam ma. & probationis paritatem. Quia similitudo Petri & Pauli est realis, formalis, & actualis, ideoq; erit fundamentum actuale, similitudo autem Petreitatis & Pauleitatis est solum fundamentalis, cum à parte rei sint simpliciter simplices formalitèr facientes differre, & simpliciter alterius ac alterius rationis & primò diverse.

QUESTIO VI.

An natura creata individuetur per aliquid superadditum, & an illud sit quid positivum.

Suppono tanquam certissimum, quòd quidquid in rerum natura à parte rei existit id

esse singulare, nam sic non modò docet Philosophus pluribus in locis contra Platonem, sed etiam ipsa ratio clarè demonstrat: nam quidquid in rerum natura est, aut est Deus, aut creatura, Deus est singularissimus, omne autem creatum necessariò singulare esse debet, quia omnis productio cum sit singularis, in rem singularem tendit I. Met. cap. I. quò supposito veluti certo, & indubitato; in presenti quaestione quaeritur, an illa res sit singularis per semetipsam existentem & essentiam suam, an verò per aliquid additum naturæ, & illud an sit quid positivum, an verò quid negativum? Nominales post duces suum Oechamum docent singularitatem nihil esse præter essentiam ipsius naturæ, nam quemadmodum natura ex se formalitèr est natura, ita etiam ex se est singularis, Oechamum sequuntur Durandus, Clureolus, & plures Thomista in substantiis Spiritualibus, In eandem sententiam multum inclinat imò expressè tenet Baro, nisi quòd Apolog. 5. Met. act. 2. gloriatur nullum hætenus subtilitatem hanc ex Scotistis conformitèr ad mentem Scoti attigisse, unde ipse ut putat de mente Scoti nullum requiri superadditum realitèr vel formalitèr, ut natura sit singularis: requiri tamen aliquod positivum superadditum ad hoc, ut natura una distinguatur ab alia quantum ad individua, seu ut constituantur individua primò diversa & distinguantur ab aliis; Verum non mihi videtur tantum hic in hac distinctione latere subtilitatis, quòd eam Scotistæ priores attigisse non debuerint, imò Baro solemnissimi principii Scotici tunc oblitus, fuisse debuit, quando hæc distinxit: scilicet, illud est principium distinctivum alicujus rei, quòd est ipsius constitutum, si ergo ad constituendam naturam singularem non requiritur aliquod principium positivum superadditum, nec requiretur ad eam distinguendam, & si e contra requiritur ad distinguenda individua & faciendum ut sint primò diversa, ergo etiam ad ea constituenda propter rationis paritatem, ex una & altera parte, quare ad primam partem quaestionis.

Varia sententia.

DICO I. Nulla res creata est singularis & individua ex suo principii intrinsicis, sed per aliquid superadditum. Hæc est communis, Realium contra Nominales: &

II. Natura est singularis per aliquid superadditum.

Probatur primò: Natura quacunq; licet sit secundum se ad prædicata sua essentialia, nempe animalitatem & rationalitatem, natura humana, non est tamen determinata ad principia individualia: ergo ut sit à parte rei natura Petri, vel Pauli, debet habere aliquid per quòd determinetur ut sit hujus potius quàm illius, ant. patet quoad primam partem, scilicet, quòd ex se sit tantum determinata ad principia & prædicata sua essentialia; probatur etiam quoad alteram partem, quia humanitas, verbi gratià ex se est indifferens ut sit in Petro & in Paulo, probatur etiam consequentia principalis, Quia ex eo quòd videmus naturam genericam esse indeterminatam ad plures species concedimus ei plures species per quas determinetur ad unam potius quàm ad aliam, ergo etiam si natura specifica est indeterminata, plura concedi debent per quæ determinetur ad individua sicut genus determinetur ad species.

T 3 Probatur

Probatur secundò: Quia si in conceptu naturæ humanæ includerentur essentialiter & quidditative secundum prædicata intrinseca, principia individuantiæ verbi gratiâ Petreitas & Pauleitas, sequeretur quòd de Joanne & Jacobo essentialiter & quidditative prædicarentur Petreitas & Pauleitas, non minus quàm essentialiter prædicatur de iis animal rationale, sed hoc est inconvenientissimum & falsissimum ergò: probatur sequela; Quia quidquid inest alicui ex natura sua, per se inest ei in quocunq; ponatur, sed Petreitas & Pauleitas inest naturæ humanæ per se & ex natura sua, ergò inest etiam ei si natura humana poneretur in Joanne & Jacobo, ergò etiam de iis posset essentialiter prædicari.

Confirmatur Conclusio; Quia experientia constat, quòd haberi possit conceptus essentialis cujuscunq; naturæ, præscindendo à differentiis individualibus, ergò quilibet gradus ut individualis est extra essentialiam naturæ, & consequenter illi superadditus, probatur ant. quia consideratâ solâ animalitate & rationalitate habetur conceptus essentialis hominis adæquatus, præscindendo à Petreitate & Pauleitate ergò.

III.
Opponitur
& solvitur
Aristoteles.

Opponitur; Contra Conclusionem Authoritas tum Aristotelis 10. Met. 26. circa finem ubi quòd ultima divisio quæ est per se & essentialis fit per differentias específicas, ergò non datur ulterior divisio per gradus individuales: tum Scoti 2. d. 3. q. 1. ab initio §. hic dicitur, ubi refert fundamentum Nominalium, quòd natura habeat esse verum extra animam, non autem habet esse in anima nisi ab alio, id est, ab anima ipsa, sed esse in anima est communitas, & esse extra animam est singularitas, ergò ex se simpliciter habet natura esse singularis: quia esse extra animam simpliciter ei competit; & esse universalem ab anima, seu secundum quid tantum. Verumtamen ꝛ. ad Aristotelem ibi tantum loqui de ultimis differentiis quæ faciunt specificam contrarietatem, & sic dicit esse differentias específicas: per hoc tamen non negat speciem iterum dividi per individua, cum individuum in linea prædicamentali sit infra speciem, sed tantum vult quòd non amplius dividatur per aliquid constitutum essentialiter speciei, seu constituti quidditativum, & sic dicit quòd si ulterius dividatur, quòd sit divisio per accidens, sumendo per accidens pro eo quod non ingreditur intrinseca principia & prædicata constitutiva essentialia, & sic probat pro nobis; quòd si species adhuc dividatur non dividi se ipsâ ad singularia, sed per aliquod superadditum posterius. Ad Scotum ꝛ. illum non agere contra Conclusionem ibi, sed simpliciter referre sententiam Nominalium, non verò per modum contrarii asserti, quare ipse in fine questionis Respondet negando mi. quoad illam partem, quòd communitas sit esse in anima, quia non minus quàm singularitas, sic communitas convenit naturæ extra intellectum; cum hac tamen differentia, quòd communitas conveniat naturæ ex se, singularitas autem per aliquid in re contrahens ipsam; unde si communitati non est quærendum aliquid in anima,

singularitatis tamen causam necesse est quærere, quæ superaddit aliquid illi naturæ cujus est; Quod si verò per communitatem intelligant Nominalem universalitatem sub secunda intentione, tunc quidem verum est quòd universalitas sit quid in anima, tamen hic non est sermo de secundis sed de primis intentionibus.

Arguitur 2. Ex ratione, Illud superadditum, vel esset quid essentialiale, vel quid accidentale, sed neutrum dici potest, ergò non erit aliquid superadditum naturæ ad hoc ut singularis sit; ma. patet probatur minor, non essentialiale, quia alioquin species posset dividi per essentialia differentias, & sic species non esset tota essentialia individuorum, ergò: nec etiam accidentale, quia sic individuum esset ens per accidens, ergò. ꝛ. concessa ma. negando mi. cujus primam probationem distinguo, Non essentialiale, si sumatur essentialiale pro præcisa entitate quidditativa, concedo, si essentialiale sumatur pro omni intrinseco alicujus, nego; unde non licet inferre, quòd tunc species per essentialia differentias divideretur, quia tunc essentialiale sumitur quatenus denotat differentiam aliquam essentialiam dicentem quidditatem. Similiter distinguo ant. alterius probationis; Nec etiam accidentale, si accidentale sumatur pro eo quod non præ se fert entitatem quidditatem, nego ant. si sumatur pro entitate aliqua extrinseca adveniente concedo, si priori modò sumatur accidentale, tunc non licet inferre quòd individuum sit unum per accidens, quia entitas quidditativa natura verè contrahibilis & divisibilis numero cum entitate non quidditativa, sed per se contrahente unum individuum per se constituere possunt alicujus unius prædicamenti, de quo species verè prædicetur.

Instatur; Si per aliquid superadditum, five sit accidentale, five essentialiale individuetur, natura species specialissima, seu infima non est athoma, sed hoc est contra Porphyrium ergò: probatur sequela, quia illa non est species athoma, quæ est adhuc divisibilis per plures differentias, sed hæc esset, ergò. ꝛ. negando sequelam ma. cujus majoris probationem distinguo, illa non est species athoma quæ est divisibilis per plures differentias essentialia, concedo ma. per plures differentias individuales nego ma. & similiter distincâ mi. nego consequentiam, Itaq; species infima non dicitur præcisè athoma, quia non potest ullo modo dividi amplius, sed idèd, quia per alias differentias específicas amplius non dividitur, unde species infima non simpliciter athoma, id est simpliciter indivisibilis, sed indivisibilis in plures species, quæ indivisibilitas secum compatitur divisibilitatem in plura individua.

Urgetur. Species infima esset adhuc contrahibilis per differentias específicas, ergò non esset adhuc athoma, probatur ant. quia esset contrahibilis per differentias, quæ habent rationem conveniendi simul, sed quæ contrahuntur per plures rationes conveniendi simul, contrahuntur per differentias específicas ergò: probatur ma. quia individuatio Petri & individuatio Pauli, Joannis &c. convenirent in ratione individuandi, ergò. ꝛ. negando ant. cum probat.

IV.
Argumentum
ex ratione

probat. ma. individuatio Petri & individuatio Pauli convenient in ratione individualitatis, si considerentur ut quid præcisè, nego, si considerentur confusè & ut modus nego, Recurre ad dicta in præcedenti quæstione.

DICO 2. Illud super additum, per quod natura creata individuetur, est quid positivum ad quod sequitur negatio divisibilitatis. Hæc est Scoti Et Scottistarum omnium, quam alii passim etiam recipiunt, ut Suarez Raguseus, Contarenus, Amicus &c.

Probatur Conclusio primò;
Omnis negatio quæ est repugnantia, aut quæ nequit separari à subjecto præsupponit in illo subjecto aliquid positivum, ratione cuius competat illa negatio ipsi inseparabiliter, sed negatio divisibilitatis quam dicit Petrus nequit separari à Petro, repugnat enim Petro ut multiplicetur numero, ergò præsupponit in ipso aliquid positivum, sed non naturam specificam, quia hæc formalitèr loquendo præscindit ab hæcitate, estq; multiplicabilis numero, mi. patet, ma. probatur inductione, nam negatio corporeitatis in angelo quæ est negatio repugnantia (de similibus enim hic sermo est) convenit angelo per aliquam formalitatem positivam, negatio hincibilis in homine per rationalitatem, & sic de aliis. Dixi negatio repugnantia ad excludendas simplices negationes & privationes, quia quamvis in sensu composito repugnet alicui, non tamen in sensu diviso, verbi gratia in cæco negatio visus, quem Deus tamen illuminare potest, secus est de angelo cui simpliciter & in omni sensu repugnat esse corporeum.

Dices; Dantur adhuc aliquæ simplices negationes, ratione quarum unum simpliciter & absolute repugnat alicui alteri, ergò, probatur ant. Quia personæ creatæ per simplicem negationem ut quo, & ut quod omninò repugnat communicari alteri, ergò, R. illam duplicem negationem communicabilitatis, ut quo, & ut quod non esse adhuc repugnantia, sed esse tantum actualis & aptitudinalis communicabilitatis, atq; proinde negatio repugnantia non competit personæ creatæ, quia ei simpliciter & absolute non repugnat communicari alteri, sed tantum secundum quid, quia talis repugnantia est ab ea separabilis asserendo illam duplicem negationem.

Probatur Conclusio secundò;
Per negationem non constituitur aliquid in entitate perfectiori formalitèr, quam sit illa entitas præsupposita negationi, quia negatio ut negatio nullam dicit perfectionem, sed prima substantia secundum Aristotelem in prædicamento substantiæ est maximè substantia, & magis substantia quam secunda, ergò non poterit constitui formalitèr per negationem in quantum distinguitur à substantia prima.

Probatur Conclusio tertio;
Illud per quod species est athoma & indivisibilis est ens positivum, ergò multò magis id, per quod est individuum individuum, probatur consequentia, quia unitas numeralis est major & perfectior, quam sit unitas specifica, ergò sic

ut unitas specifica est positiva, ita etiam debet esse unitas numerica.

Confirmatur; Ita differt sub eadem specie unum individuum ab alio, sicut una species ab alia sub eodem genere, sed una species ab alia non differt per simplicem negationem, sed per aliquam sui differentiam constitutivam, ergò etiam individuum. Secundò. Quia Petrus differt à Paulo non quidem per simplicem negationem, quasi solum quædam negatio sit in uno, quæ non sit in alio, sed omninò differt aliquà entitate positivà quatenus est quædam entitas in uno, quæ non est in alio & in hac entitate fundatur ista negatio.

Arguitur in contra. Individuum formalitèr constituitur per indivisionem, sed indivisio non est aliud formalitèr quam negatio, ergò individuum constituitur formalitèr per negationem, R. dist. ma. si individuum consideretur prout est ens per infimum gradum in linea recta prædicamentali constitutum nego ma. si consideretur veluti unum quod explicetur per indivisionem concedo ma. Itaq; si individuum primo modo spectetur, tunc individuum constituitur formalitèr tale per infimum gradum entis, ultimo naturæ communis determinativum, ad quem unitas individualis consequitur veluti ejus propria passio, quæ licet explicetur per negationem prout à nobis concipitur, importat tamen adhuc aliquid positivum.

Instatur; Sequeretur quòd tunc in uno eodemq; individuo esset duplex entitas, sed hoc non videtur admittendum ergò. R. dist. ma. esset duplex entitas: hoc est, duplex formalitas concedo ma. duplex entitas: id est, duplex res nego ma. similiter distincta mi. nego consequentiam.

QUÆSTIO VII.

Quod nam sit principium Individuationis?

In præcedente quæstione determinavi principium individuationis esse aliquid positivum, restat ut hic examinem quid nam sit illud positivum? Circa quam materiam multiplex omninò fuit Antiquiorum & Thomistarum sententia:

Prima erat Henrici, Ægidii Romani, Bonetti, Rogerii de Bacconis, qui omnes pro principio individuationis statuebant ipsam rerum existentiam ita ut eo ipso quo res habent existentiam etiam habeant principium individuationis, adeoq; aliud principium individuationis non esse querendum, præter ipsam rerum existentiam.

Secunda Sententia asseruit principium individuationis esse quantitatem, ita sensit Godofredus prout ipsum Marginista Scoti citant; cui Aureolus & plures Thomistæ adherere videntur.

Tertia Sententia est multorum Sanctorum Patrum Basili, Damasceni, Boëthii, imò Porphyrii cum Avicenna, qui ponere videntur

VIII.

I. *Varie Antiquiorum Sententia.*